

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120293362
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6120293362.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXXX/X, E. F., 2/ A. G. C., H., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXXX/X, E. F., o zaplatenie 697,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16. mája 2022, č. k. 15Csp/3/2021-285, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Komárno (ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 16. mája 2022, č. k. 15Csp/3/2021-285 žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 9, § 489, § 497, § 524 ods. 1, 2, § 559 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, účinného od 01. 07. 2006 do 31. 12. 2007 (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z. z.“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného od 01. 08. 2019 do 30. 06. 2020 (ďalej len „zák. č. 483/2001 Z. z.“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 28. 04. 2020 domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade, v upomínacom konaní, spoločne a nerozdielne zaplatenia 697,04 eur s 8 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 87,13 eur od 21. 05. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 06. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 07. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 08. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 09. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 10. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 11. 2017 do zaplatenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 12. 2017 do zaplatenia. Uviedol, že jeho právny predchodca (Slovenská sporiteľňa, a.s., Suché Mýto 4, 816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653) uzavrel so žalovanými v 1/ a 2/ rade ako dlžníkmi dňa 21. 12. 2007 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0242607972, na základe ktorej poskytol žalovaným bezúčelový spotrebný úver vo výške 180 000,- Sk (5.974,90 eur), ktorý mali žalovaní uhradiť dohodnutými pravidelnými mesačnými splátkami. Žalovaní neplnili v stanovených termínoch

dohodnuté splátky, čím porušili svoje povinnosti zo zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu 968,58 eur, ktorá pozostáva z istiny 628,60 eur, z riadneho úroku vo výške 165,31 eur, z úroku z omeškania vo výške 66,67 EUR a z poplatkov vo výške 8,- EUR. V zmluve o postúpení pohľadávok postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Konečná splatnosť úveru bola podľa zmluvy 20. 12. 2017. Žalobca si v danom prípade uplatňuje splátky úveru splatné od 20. 05. 2017 do 20. 12. 2017 v celkovom počte 8 splátok.

4. Súd prvej inštancie v rámci dokazovania, ktoré vykonal opätovným oznámením obsahu priložených listín ako aj ďalších listinných dôkazov pripojených v spise a následne zo zisteného skutkového a právneho stavu vyvodil tento právny záver:

5. Z predložených listinných dôkazov súd považoval za preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ - Slovenská sporiteľňa, a.s. I. XX, XXX XX J., IČO: 00 151653 uzavrel so žalovanými ako dlžníkmi dňa 21. 12. 2007 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0242607972 na základe ktorej mal poskytnúť žalovaným úver vo výške 180 000,- Sk. Poskytnutý úver mal veriteľ poukázať na účet dlžníkov uvedený v zmluve a žalovaní ho mali uhrádzať v 120. mesačných splátkach po 2 625,- Sk inkasným spôsobom, na inkasný účet uvedený v zmluve. Podľa zmluvy boli žalovaní povinní uhradiť spracovateľský poplatok 3 600,- Sk a mesačne mali uhrádzať aj poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk. Typ úrokovej sadzby bol premenlivý a jej výška 11,75 %. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 13,81 %. Súčasťou zmluvy mali byť VOP právneho predchodcu žalobcu ako aj jeho sadzobník poplatkov a náhrad.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie, v zmysle záverov odvolacieho súdu, skúmal aktívnu legitimitáciu žalobcu, a preto primárne riešil otázku relevantného postúpenia pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu. Preskúvanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého konania. Súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok NS SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Vecnou legitimitáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, teda je pasívne vecne legitimovaný (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9).

7. Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017).

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade je zjavné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú uzatvorili Slovenská sporiteľňa a.s., ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia dňa 21. 12. 2007 a z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok. Skôr, než posúdiť a vyhodnotiť, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti požadované zákonom bolo potrebné a nutné prioritne skúmať vecnú legitimitáciu strán a to vo vzťahu k ustanoveniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, teda ku dňu postúpenia pohľadávky banky (Slovenskej sporiteľne a.s., Bratislava) voči žalovanému. Pasívna vecná legitimitácia žalovaných v spore daná je a vyplýva z ich postavenia spotrebiteľov zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0242607972. V prípade aktívne vecnej legitimitácie je situácia zložitejšia. K postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a nebankovým subjektom - žalobcom, pričom okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Uvedené ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto

správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Banka teda musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Súd sa vo svetle týchto skutočností preto vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a má za to, že táto v predmetnom spore nie je daná aj napriek skutočnosti, že žalobca predložil súdu výzvu svojho právneho predchodcu - Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava na plnenie, čím túto skutočnosť preukazoval. Z žalobcom predloženej histórie predmetného úverového prípadu (čl. 64-91) je zrejmé, že v prospech účtu č. XXXXXXXXXXXX (ktorý je zhodný s číslom úverovej zmluvy) boli dňa 03. 12. 2019 (ešte pred postúpením pohľadávky) zúčtované transakcie - vklady označené ako splátka úveru (čl. 90-91) v celkovej výške 868,58 eur. Žalobca netvrdil, že by predmetné vklady v prospech uvedeného účtu nerealizovali žalovaní. V uvedenej súvislosti žalobca nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Z tej istej histórie úverového prípadu je nesporné, že zostatok ku dňu 03. 12. 2019 predstavuje 0,-eur. Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník síce uzavreli dňa 09. 12. 2019 Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1014/2019/CE, súčasťou ktorej bola aj príloha, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky voči žalovaným pod číslom účtu 242607972 v celkovej výške 868,58 eur, avšak podľa vyššie uvedenej platobnej histórie už predmetná pohľadávka právneho predchodcu žalobcu v tom čase neexistovala (teda neexistoval ani dlh žalovaných), v dôsledku ktorých skutočností potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že aktívna legitímácia žalobcu v danom prípade nie je daná.

9. Vzhľadom na určujúci záver o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, sa súd prvej inštancie nezaoberal ďalšími argumentami žalobcu ani námietkami žalovaného, avšak pre úplnosť je potrebné zo strany súdu dodať, že aj v prípade, ak by bola dostatočne preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, súd prvej inštancie zastáva názor, že žaloba by aj tak nebola dôvodná. V zmluve o úvere sú nesprávne uvedené údaje požadované zák. č. 258/2001 Z. z. Žalovanými bol bezpochyby úver „čerpaný“ vo výške 176 400,- Sk, čo nebolo v konaní sporné, pretože jeho čerpanie v uvedenej výške limitoval právny predchodca žalobcu. Žalovaní boli povinní zaplatiť spracovateľský poplatok 3 600,- Sk, pričom z histórie uvedeného úverového prípadu je nesporné, že im bolo umožnené čerpať len sumu 176 400,-Sk a nie 180 000,- Sk, pretože sumu 3 600,- Sk si veriteľ automaticky zinkasoval a dlžníci s uvedenou sumou nemali možnosť disponovať a ani sa prípadne rozhodnúť, či zmluvou určený poplatok veriteľovi zaplatia. Z vyjadrenia samotného žalobcu (čl. 209) jednoznačne vyplýva, že aj predmetný spracovateľský poplatok jeho právny predchodca zahrnul do výpočtu RPMN. Súd prvej inštancie má za to, že údaj o RPMN musí byť v zmluve uvedený v správnej výške, nie hocijaký resp. zavádzajúci. V prípade, že údaj o RPMN nie je uvedený správne, akoby tam uvedený vôbec nebol. Ide o údaje, ktoré sú relevantné pre spotrebiteľa pri rozhodovaní, kto im poskytne výhodnejší úver a kto sa stane ich veriteľom. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práva nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Z dôvodu absencie uvedenej povinnej náležitosti zmluvy, poukazujúc na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z., účinného v čase uzavretia zmluvy, by potom súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný spotrebiteľský úver za úver bezúročný a bez poplatkov. Z vyjadrenia žalobcu súd prvej inštancie zistil, že z poskytnutého úveru žalovaní uhradili celkom 10 664,50 eur. Zvyšok poskytnutého úveru žalobcovi ani jeho právneho predchodcovi neuhradili. Z dôvodu, že by súd vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a z dôvodu, že žalovaní z poskytnutého úveru zaplatili 10 664,50 eur, teda násobne viac ako im bolo v skutočnosti poskytnuté, by súd nepovažoval nárok žalobcu za dôvodný a z uvedených dôvodov by ho zamietol.

10. Žalovaní mali v konaní vo veci plný úspech. Súd rozhodol o ich nároku podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že im nárok na náhradu trov konania priznal vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania bude podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, rozhodnuté samostatným uznesením.

11. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania vrátane odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V podanom odvolaní žalobca poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/. Uviedol, že s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa nestotožňuje, nakoľko z platobnej histórie vyplýva, že sumy spolu v celkovej výške 868,58 eur, ktoré súd prvej inštancie označil za platby, sú účtovným odpisom z dôvodu postúpenia pohľadávky na žalobcu. Z článku V bod 5.5 Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1014/2019/CE zo dňa 09. 12. 2019 vyplýva, že „Celková výška Pohľadávok podľa bodu 5.1 tejto Zmluvy zodpovedá výške Pohľadávok k 03. 12. 2019.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že odpis pohľadávky z účtovného systému postupcu bol vykonaný ku dňu 03. 12. 2019, pričom v žiadnom prípade sa nejedná o úhrady poskytnutého úveru. V tomto smere žalobca poukazuje na skutočnosť, že z obsahu platobnej histórie v žiadnom prípade nevyplýva, že by malo ísť o úhrady úveru, túto skutočnosť si vytvoril súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy za účelom zamietnutia žaloby. Žiadna zo sporových strán v konaní netvrdila, že by dňa 03. 12. 2019 boli vykonané úhrady pohľadávky v celkovej výške 868,58 eur.

12. V ďalšom poukázal, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavuje sumu vo výške 180 000,00 Sk, ktorá bola žalovaným poskytnutá. V zmluve uviedol postupca ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 13,81 % podľa nasledovného výpočtu a žalobca má za to, že tento údaj je nepochybne správny. V dôsledku toho žalobca zastáva názor, že na spotrebiteľský úver nemožno nazerať ako na bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. Priamo v úverovej zmluve žalovaní prejavili záujem uhradiť spracovateľský poplatok z prostriedkov úveru. Žalovaní teda mali možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako z prostriedkov úveru a z uvedeného dôvodu je záver súdu o tom, že žalovaní nemohli disponovať s celkovým úverom nesprávny a odporujúci zásade zmluvnej slobody, keďže takéto zaplatenie spracovateľského poplatku bolo dohodnuté priamo v zmluve. Na margo uvedeného žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. 04. 2022, sp. zn. 1CoCsp/4/2022 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. 03. 2020, sp. zn. 6Co/79/2019.

13. Žalobca namietal, že v odôvodnení napádaného rozsudku sa nenachádza výpočet RPMN, a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné – nakoľko súd prvej inštancie síce vyjadril právny názor, v zmysle ktorého je RPMN uvedená v zmluve v nesprávnej výške (s ktorým záverom sa žalobca nestotožňuje), avšak v ničom nešpecifikoval a ani nespresnil aká je teda podľa jeho názoru „správna“ výška RPMN, ktorá mala byť uvedená v zmluve. Súd prvej inštancie neuviedol, akým výpočtom sa dopracoval k výške RPMN. Výška RPMN je pri poskytnutí úveru v sume 176 400,00 Sk totožná z dôvodu potreby odpočítania spracovateľského poplatku z celkových nákladov. Súd prvej inštancie tým znemožnil žalobcovi vecne argumentovať voči jeho záverom, ktoré sú len vo všeobecnej rovine, v dôsledku čoho nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalovaní sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou stranou (§ 359 CSP), malo zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), a smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa vecne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia, pokiaľ ide o nižšie uvedené závery, presvedčivá.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní žalobcom namietaných skutočností je správne čo do výsledku.

18. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 28. 04. 2020 bol Okresnému súdu Banská Bystrica, ako súdu upomínaciemu, doručený návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od žalovaných domáhal spoločne a nerozdielne zaplataenia 697,04 eur s 8 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 87,13 eur od 21. 05. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 06. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 07. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 08. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 09. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 10. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 11. 2017 do zaplataenia, zo sumy 87,13 eur od 21. 12. 2017 do zaplataenia. Dňa 26. 06. 2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica platobný rozkaz pod sp. zn. 10Up/866/2020. Keďže žalovaný včas podali voči uvedenému platobnému rozkazu odpor a zároveň žalobca navrhol pokračovať v konaní na príslušnom súde podľa ust. CSP, bolo dňa 11. 01. 2021 konanie postúpené na súd prvej inštancie, ktorý svojím prvým rozsudkom zo dňa 12. mája 2021, sp. zn. 15Csp/3/2021 žalobu zamietol a zároveň priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania. Tunajší súd, ako súd odvolací, z dôvodu podaného odvolania žalobcu uznesením zo dňa 12. januára 2022, č. k. 5CoCsp/30/2021-240 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie opätovne rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom.

19. V prvom rade možno konštatovať správnosť záverov súdu prvej inštancie o postúpení pohľadávok zo Slovenská sporiteľňa a.s. na žalobcu v roku 2019, pričom splatnosť poslednej splátky poskytnutého úveru bola dňa 20. 12. 2017.

20. Odvolací súd v zhode so skutkovým a právnym záverom prvoinštančného súdu konštatuje, že v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 21. 12. 2007 bola nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN. Zo správnych skutkových zistení prvoinštančného súdu vyplýva, že žalovaným bola poskytnutá úverová suma len vo výške 176 400,- Sk namiesto 180 000,- Sk, pretože od tejto sumy je potrebné odčítať poplatok za poskytnutie úveru, ktorý činil 3 600,- Sk a ktorý si žalobca automaticky zinkasoval. V dôsledku uvedeného preto musí aj RPMN vychádzať prioritne zo sumy reálne čerpaného úveru, t. j. zo sumy vo výške 176 400,- Sk, namiesto 180 000,- Sk. Skutočnosť, že výška RPMN nebola v úverovej zmluve uvedená správne a zároveň bola v neprospech spotrebiteľa sa posudzuje akoby tento údaj v zmluve ani nebol uvedený, čo v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru (obdobne napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2022, sp. zn. 9Cdo/287/2021). V tomto prípade nebolo potrebné prepočítavať „správnu“ výšku RPMN, pretože ak chýbala v základom vzorci celá „na papierí“ poskytnutá suma 180 000 Sk, potom nemohol byť výsledok RPMN správny. Naopak, taký údaj musel byť skreslený v neprospech spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na skutkové zistenie súdu prvej inštancie (z tvrdení žalobcu), že žalovaná uhradila spolu sumu vo výške 10 664,50 eur a s porovnaním s výškou poskytnutého úveru odvolací súd prišiel k záveru (zaplatila viac ako pri „čistom“ úvere zaplatiť mala), že žalobca viac nemá žiaden nárok na zaplataenie (vrátenie) sumy vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné prísť k záveru (tak ako to realizoval súd prvej inštancie), že z interných dokumentov právneho predchodcu žalobcu mala vyplývať dlžná suma „0“. Uvedený informatívny stav „preúčtovania“, podľa tvrdení žalobcu dlžnej zostávajúcej sumy, nemá nič spoločné s tvrdeným stavom dlžnej sumy, s čím možno súhlasiť. Inými slovami, odvolací súd nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že z interných dokumentov mal vyplývať nulový zostatok dlhu žalovaného. Uvedené ale nemení nič na závere o dôvodnosti zamietnutia žaloby z uvedeného nesprávneho údaju o RPMN a následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti a vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

22. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP) odvolací súd nepriznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, pretože si žiadne neuplatnili a ani im žiadne nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 10 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).